

Bemærkninger til lovforslaget

Generelle bemærkninger

Kartoffelkurens forbrugsrenteafgift indeholder så mange tilfældigheder, at der hviler en tung forpligtelse for alle Folketingets medlemmer til at gøre lovgivningen mere retfærdig i sin virkning. Derudover er loven næsten umulig at administrere. Såfremt loven fortsætter uændret, vil skattemyndighederne modtage i titusindvis af forkerte oplysninger og være uden nogen reel chance for at kontrollere de afgivne oplysninger. Loven virker nedbrydende på befolkningens respekt for lovgivningen og truer den enkelte borgers retssikkerhed.

Problemerne knytter sig især til lån optaget inden det oprindelige lovforslags fremsættelse den 7. oktober 1986.

Derfor er lovforslagets hovedsigte at fritage gamle lån inden for rimelige grænser for forbrugsrenteafgiften.

Familier, der har disponeret på næsten samme måde, bliver behandlet forskelligt. En teknisk detalje afgør, om et lån er omfattet af afgiften eller er fritaget. To familier, der bor ved siden af hinanden og har købt hus samtidig, behandles forskelligt.

Den ene har optaget lån i et pengeinstitut med en afvikling over mindst 8 år og med sikkerhed i huset. Den er fritaget for afgiften.

Den anden familie har ligeledes optaget lån i et pengeinstitut, men på kassekreditlignende vilkår. Også dette lån afvikles over mindst 8 år med sikkerhed i huset. Den er omfattet af afgiften.

En tilfældig ændring af ydelsen eller en hvilken som helst anden ændring kan være skyld i, at lånet er omfattet af afgiften.

Familier, der bor til leje, er uden undtagelse omfattet af afgiften, uanset om lånet er optaget til boligindskud eller boligforbedringer.

Alle ovennævnte dispositioner er foretaget inden det oprindelige lovforslags fremsættelse den 7. oktober 1986. Derfor har det været umuligt for de pågældende familier at tage højde for afgiften.

I forbindelse med lovens vedtagelse i 1986 opstod der en debat om, hvorvidt loven havde tilbagevirkende kraft. Det har Socialdemokratiet aldrig påstået. Derimod mener vi, at lovens tilfældige virkninger er helt uacceptable.

Danmarks Sparekasseforening oplyste således under udvalgsarbejdet i 1986, at man skønnede, at der alene i sparekassesektoren er ydet lån til 125.000 familier til rene boligformål, som efter gældende regler vil blive afgiftsbelagte.

Et forsigtigt skøn må føre til, at mindst et tilsvarende antal familier vil blive pålagt afgift på boliglån i banksektoren.

Det er altså falsk varebetegnelse, når regeringen påstår, at gamle boliglån er fritaget for afgift. Tværtimod kan det konstateres, at mindst 250.000 familier bliver ramt af afgiften på rene boliglån.

Ud over lovens mange tilfældigheder – specielt i forhold til gamle lån – er den næsten umulig at administrere. En detalje i lånets udformning eller en lille ændring af lånet kan være afgørende for lånets afgiftsmæssige status.

Gennemføres der ikke ændringer, vil det enten betyde administrativt kaos eller titusindvis af forkerte oplysninger til skattemyndighederne. Kontrolopgaven for skattemyndigheden er samtidig næsten umulig. Et eldorado for skattesnydere og en umulig situation for de ærlige.

Loven er så kompliceret, at regeringen har ment det umuligt at pålægge långiverne at oplyse kunder og skattemyndigheder om, hvorvidt lånene er omfattet af afgift.

Det betyder samtidig, at de bestræbelser, der gøres for at forenkle selvangivelserne, ikke fuldt ud kan gennemføres. Skattemyndighederne får oplyst årets renteudgift fra långiverne, men ikke, om lånene er omfattet af forbrugsrenteafgiften. Disse oplysninger skal fortsat afgives af den enkelte skatteyder.

Det er bemærkelsesværdigt, at en regering, som holder mange festtaler om borgernes retssikkerhed, gennemfører en lovgivning, der er så kompliceret, at